

Hồi 9

Một Kẻ Bị Giam

Q

ua một ngọn núi cao, tìm được một hang đá quanh co uốn khúc khuất sâu dưới tàn cổ thụ, Hồng Hiệp, Hắc Hiệp kẻ trước người sau hộ vệ, Tần Quan Vũ bỗng gã thư sinh chậm chậm đi thẳng vào trong.

Đi sâu độ mười trượng, chợt thấy có một gian thạch thất, Hồng Hiệp bằng dáng cách như quen thuộc, không chút e dè đi thẳng vào chỉ chiếc giường đá, nói với Tần Quan Vũ.

- Tần công tử, xin đặt người tỳ nữ của công chúa chúng tôi nằm lên đó!

Tần Quan Vũ đặt gã thư sinh nằm ngay ngắn lên phiến đá, mà đầu óc chàng hoang mang tột độ.

Lời nói của Hồng Hiệp rõ ràng minh bạch: "Người tỳ nữ của công chúa chúng tôi". Thật là một chuyện quá sức tưởng tượng. Gã thư sinh có cái tên Tây Bối công tử đã hẳn là nữ nhân rồi, nhưng còn "tỳ nữ của công chúa"? Sao lại còn thêm những danh từ lạ lùng ấy nữa?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ, trong khi gã Tây Bối công tử dần dần tỉnh lại, cố gượng ngồi dậy, vẻ mặt xanh xao mất máu, chứng tỏ nội thương trầm trọng.

Gã ngồi lên và đôi mắt từ từ nhắm lại, tự vận công chữa trị thương thế.

Nhìn vào hành động và nghĩ đến sự thay hình đổi dạng, nghĩ đến sự gian xảo của lòng người, Tần Quan Vũ chợt nghe tức giận, mặc dù đối với những kẻ trước mặt vốn không có hận thù gì.

Nhưng, trước khi khám phá ra sự thật, chàng vẫn muốn lưu lại đây để xem họ sẽ ăn nói với mình ra sao?

Đã có chủ ý rồi, Tần Quan Vũ quay lại nói với Hồng Hiệp:

- Nhị vị hãy canh chừng cho lệnh chủ nhân. Tại hạ đi đi lại lại trong này cho có gió thoáng một chút rồi sẽ trở lại.

Hồng Hiệp lật đặt vòng tay:

- Đa tạ lòng cứu giúp của công tử, trọn đời bọn tại hạ sẽ không quên đại ân này. Bây giờ đối với bọn tại hạ thì không có chi đe dọa lắm, chỉ riêng với công tử, xin hãy cố tiểu tâm cẩn thận, vì trong động đá này hư thực chưa phân minh.

Tần Quan Vũ gật đầu và quay ra cửa.

Chàng đi bách bộ vào phía trong như một người dạo cảnh. Dần dần càng đi sâu vào, càng thấy trong lòng hang ẩm thấp dị thường, bốn phía tối đen, ngửa bàn tay không thấy ngón. Gió lạnh từ ngách đá thốc ra, những giọt nước rỉ trong đá đóng lại và cách khoảng đều đều nhỏ xuống, đã lạnh mà không khí lại càng u ám vô cùng.

Tần Quan Vũ nội công vốn đã thâm hậu, lại được ân sư dồn cho tất cả mười hai năm chân nguyên đã khôi phục, làm cho công lực của chàng gia tăng hơn nửa đời người luyện tập. Cho nên, chỉ hơi vận dụng là trong lòng hang tối chàng đã thấy được rõ ràng.

Và trước cảnh có vẻ kỳ bí của lòng hang, chàng không dám buông lung, âm thầm vận tỏa Huyền Âm thần công bao bọc quanh mình.

Thành linh, một đạo bạch quang xẹt ngang trước mắt và mất hút vào sâu khiến Tần Quan Vũ giật mình. Phải chăng trong động đá này có người? Nếu không thì làm gì có bóng nhoáng qua rồi mất?

Tự nhiên Tần Quan Vũ hiểu ngay rằng có kẻ trong bóng tối theo dõi hành động của mình, nếu chẳng phải vậy thì họ đã ra mặt chặn hỏi từ lâu rồi.

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng hết sức đề phòng, chậm chậm tiến lên.

Lại một bóng trắng nữa nhoáng qua. Tần Quan Vũ ấn lệ gót chân, thân hình nghiêng tới như một mũi tên theo hút.

Thoạt tiên, Tần Quan Vũ định đi qua một vòng, để đợi cái gã mang tên Tây Bối công tử hoàn toàn bình phục rồi sẽ trở lại, nhưng bây giờ thì sự việc đã diễn tiến sang chiều khác. Công việc chính của chàng là theo dõi hai bóng trắng vừa mới nhoáng qua, để tìm hiểu sự thật trong lòng hang đá này.

Vừa đuổi theo kẻ vừa thoáng qua độ hơn vài mươi trượng, chiếc bóng trắng tự nhiên mất tích.

Tần Quan Vũ bất giác nghe ớn lạnh. Rõ ràng, trong động đá này đã có người mật bố, nếu không bằng vào thị lực và khinh công của mình, chiếc bóng lúc nãy làm sao lại mất đi một cách dễ dàng như thế?

Sự việc xảy ra theo chiều nhận xét đó, càng làm cho Tần Quan Vũ thêm thận trọng, chàng dè dặt tiến lên từng bước một.

Độ hơn mười trượng nữa, lòng hang trước mặt như chợt sáng ra. Tần Quan Vũ từ từ bước tới, chàng nhận ra chỗ có ánh sáng đó là một khoảng rộng trong vách đá, có hình mô tròn như một cái mui xe to lớn. Bên trong, ánh sáng màu xanh đậm mù mù, những hình đá bày ra la liệt dị kỳ dưới khung cảnh tranh tối tranh sáng, như ma quỷ hiện hình.

Tần Quan Vũ đảo mắt qua một lượt, biết ngay đây không phải là chỗ tầm thường. Nếu không phải tổng đàn của một bang phái nào đó thì cũng là chỗ ẩn cư của bậc danh sĩ, kỳ nhân.

Tính hiếu kỳ thúc giục, Tần Quan Vũ mạnh dạn bước lên.

Bỗng nhiên từ một nơi nào đó, phát lên một giọng nói lạnh như băng giá, bén ngọt như dao:

- Bước lên nửa bước nữa, lập tức sẽ được ban tội chết!

Giọng nói trầm trầm, ai nghe qua cũng biết ngay là giọng nói đó được phát ra từ một con người đầy dẫy nội lực, dù là kẻ đó thừa can đảm như Tần Quan Vũ cũng cảm thấy ớn lạnh.

Chàng thừa biết câu "minh thương dễ tránh, ám hiểm khó phòng", đối phương đang rình rập mà mình thì lộ rõ mục tiêu. Nhưng không thể vì ở dưới chiều gió mà tỏ ra sợ sệt. Tần Quan Vũ hất mặt, cười gằn:

- Có đủ bản lĩnh thì cứ ra mặt đối đầu, kẻ anh hùng đâu có làm chuyện rình mò dọa dẫm?

Một tràng cười như thanh la bể vang lên, âm hưởng dội vào vách đá như muôn ngàn người họa lại, như tiếng cười ma quái cợt đùa. Thêm những vú đá khắp chỗ lồi ra, há hốc như quỷ nhe răng, như những chiếc miệng phát ra tiếng cười dọa nạt.

Tần Quan Vũ bị âm hưởng của tiếng cười đập mạnh vào tai, lưng bùng như xoáy, hơi thở như muốn nghẹn ngang vì huyết khí dồn lên. Chàng nghiêng răng, vận dụng chân nguyên rồi hú lên một tiếng thật dài. Công lực phát ra phá nát giọng cười quái dị.

Tiếng cười vùng ngưng bật, và giọng nói lạnh lùng nối tiếp theo như băng giá, nổi lên ròn rợn:

- Tiểu tử, ta muốn đưa ngươi về cõi khác, nhưng thôi... Nghe ta hỏi đây, Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chưởng của ngươi, có phải là do lão quỷ Thủy Cảnh tiền sinh truyền lại cho ngươi không?

Không ngờ chỉ vừa mới sử dụng chân lực mà đã bị lộ ngay lai lịch, Tần Quan Vũ tuy hơi gờm bản lĩnh của đối phương, nhưng tính ngạo mạn trong trường hợp nào cũng vẫn là ngạo mạn, chàng rùn vai cười nhạt:

- Phải thì sao mà không phải thì sao?

Giọng nói của đối phương gầm lên giận dữ:

- Trói tên tiểu tử bất thức thời vụ này lại cho ta.

Một tiếng dạ vang lên. Sáu gã đại hán hắc y từ trong ghềnh đá xông ra, sáu thanh kiếm trên tay ngời sáng sắc thép xoắn chặt lấy Tần Quan Vũ vào giữa.

Tần Quan Vũ đảo mắt cân phân lực lượng.

Sáu gã hắc y xốc mũi kiếm lên phía trước, từ từ siết nhỏ vòng vây.

Biết rằng một trận huyết chiến sắp kéo đến, dù muốn dù không cũng phải dành lấy quyền chủ động, Tần Quan Vũ gằn lên một tiếng, phóng thẳng mình lên như chiếc pháo thăng thiên, chột nghe tiếng quát:

- Tiểu tử, tại sao dám xông vào động phủ của ta?

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn:

- Danh sơn cổ động là phong cảnh thiên nhiên, các hạ tự phong bế không sợ tiếng cười cho thiên hạ ư?

- Không cần biết điều đó, nếu ngươi tiến thêm nửa bước là tự mình đi vào nẻo chết.

Câu nói xem như dưới mắt không người ấy càng như khơi chọc hào khí ngang tàng của Tần Quan Vũ, chàng bĩu môi cười khẩy:

- Đừng nói rằng chỉ nửa bước, bản thiếu gia sẽ còn đi muôn ngàn bước nữa, hãy chống mắt ra mà xem.

Vừa nói, Tần Quan Vũ vừa âm thầm chuyển vận Huyền Âm thần công, từ từ bước tới.

Một tiếng hét lên như núi sập:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tiếp theo đó, một luồng kinh lực ùn ùn tuôn ra như những ngọn sóng thần nổi đầu nhau không dứt, lồng lộn như muốn vỡ tung hang đá, ầm ập bổ tới Tần Quan Vũ như thiên binh vạn mã tràn theo...

Biết đã gặp đối thủ lợi hại, Tần Quan Vũ nghiêng rặng, vận đủ mười hai thành chân lực của Huyền Âm thần chuồng, hai tay ào ào đẩy tới.

Bùng! Bùng!

Hai tiếng dội long trời lở đất, bụi đá nát ra bắn tung mù mịt. Tần Quan Vũ bị sức phản chấn phải thoái lui luôn mười bước, da mặt chàng trắng bệch, huyết quản như ngừng lại, lồng ngực muốn vỡ tung.

Sáu ánh thép khoa lên, sáu gã hắc y đánh vuột vào khoảng trống.

Tần Quan Vũ lộn một vòng vào khoảng không, rút soạt thanh trường kiếm, từ trên vút xuống như một chiếc mống lóe lên giữa lòng hang đá.

Hai tiếng rú vang lên cùng một lúc, hai gã hắc y bật ngửa ra sau, giãy đành đập như hai con cá bị chặt đầu.

Tần Quan Vũ chân vừa chấm đất thì đã cất Huyền Âm thần chuồng lên...

Nhưng, nhanh hơn trong tích tắc, như một luồng gió nhẹ phớt qua, Tần Quan Vũ nghe giữa lưng tê điếng, và chưa kịp quay mình lại, chàng đã ngã vật xuống đất mê man bất tỉnh.

oOo

Không biết trải qua bao lâu, Tần Quan Vũ cựa mình tỉnh dậy. Chàng cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương, chàng đảo mắt nhìn quanh, chợt giật nẩy mình.

Một gian hầm đá rộng gần mười trượng, mùi ẩm ướt và mùi máu hòa trộn xông lên nồng nực. Tần Quan Vũ rùng mình, chàng biết đã bị kẻ địch giam giữ nơi đây.

Trong ánh sáng mập mờ của hầm đá, chàng thấy ngoài mình ra, còn có một lão nhân đầu bạc, đang ngồi xếp bằng trong góc hầm, đôi mắt lim dim trong dáng cách của kẻ tĩnh tọa luyện công.

Không muốn quấy rầy người khác, Tần Quan Vũ cũng ngồi ngay ngắn lại, điều hành chân khí.

Nhưng, bao nhiêu câu hỏi cứ quay quẩn trong đầu chàng. Đây là đâu? Kẻ địch bắt giam mình là ai? Nhiều nghi vấn dồn lên làm cho chàng bối rối.

Chợt nghe lão nhân tóc bạc cất giọng trầm trầm:

- Hài tử, ngươi có phải là nhi tử của Nhân Quân Tần Hán Phách chăng?

Tần Quan Vũ sững sờ đứng dậy. Chàng ngoảnh mặt lại, bắt gặp trong đôi mắt sâu hoắm của lão nhân đang gắn vào mình như hai tia điện mạnh.

Lại một người nữa, người thứ ba nhận rằng mình là nhi tử của Nhân Quân.

Thật là một chuyện quá tức cười, trong khi người ta xác nhận điều đó thì chính bản thân mình lại không biết phụ thân là ai. Dù sao, đây cũng là thêm một cơ hội tìm hiểu. Tần Quan Vũ vội vã vòng tay:

- Đã có người nói cho tiểu sinh biết như thế, nhưng thật ra với thân thế của bản thân, tiểu sinh cũng chưa hiểu rõ.

Lão nhân tóc bạc thở dài:

- Tội nghiệp! Hài tử, có phải ngươi đang muốn có một chứng minh chăng?

- Chứng minh điều chi ạ?

- Chứng minh rằng ngươi đúng là nhi tử của Nhân Quân.

Tần Quan Vũ kinh ngạc nhìn sững lão nhân. Không lẽ ông ta cùng Tứ Quân có sự liên hệ mật thiết với nhau?

Chàng vội vàng hỏi lại:

- Dám hỏi lão tiền bối, chẳng biết cái cách chứng minh ấy ra làm sao?

Lão nhân tóc bạc lại thở dài như thương xót:

- Hài tử, ngươi hãy ngồi lại gần đây. Ngồi đi! Được, được rồi. Ngươi hãy ngó thẳng vào mặt ta. Phải, đúng rồi! gương mặt, vóc dáng, đối với Tần Hán Phách thật giống y như khuôn đúc. Ngươi tên gọi là gì nhỉ?

- Tần Quan Vũ!

Lão nhân tóc bạc gật gật đầu.

- Đúng rồi! Tần Quan Vũ. Phải, ngươi hãy vạch áo xem dưới vú bên phải, có phải là có một cái bớt son không?

Tần Quan Vũ tuy đã biết rõ cơ thể mình, nhưng chàng cũng lật áo lên.

Quả nhiên, dưới vú bên phải có một nốt son lồ lộ.

Lão nhân tóc bạc chồm mình tới, hai tay run run vịn lấy vai Tần Quan Vũ, giọng ông cũng run run nhỏ lại:

- Quả thật đây rồi! Hiền đệ, ta cuối cùng đã gặp lại cố nhân! A...

Tần Quan Vũ vừa ngạc nhiên, vừa mừng sợ. Chàng vội hỏi:

- Xin hỏi, không biết lão tiền bối danh hiệu là chi, và cùng với gia phụ có mối quan hệ ra sao?

Lão nhân tóc bạc rung rung nước mắt, nói:

- Mười hai năm rồi... Vũ nhi, mười hai năm dẫu bể đổi đời... thật là không thể tưởng tượng được.

Ngưng một giây như cố nén niềm cảm xúc, lão nhân tóc bạc tiếp với giọng buồn buồn:

- Mười hai năm trước, hiền đệ hãy còn là đứa trẻ lên năm, lên sáu. Vậy mà đến nay đã trở thành một thiếu niên anh tuấn thế này rồi... mà ta, ta bị giam tại nơi này đến nay cũng đã mười hai năm trời.

Lão nhân tóc bạc cúi đầu để mặc cho hai dòng lệ thấm chảy dài trên đôi gò má nhăn nheo.

Tần Quan Vũ cũng ngậm ngùi yên lặng. Chàng không muốn làm kinh động vị lão tiền bối đang đối diện với mình. Chàng muốn để thời gian làm lắng xuống nỗi bi thương...

Bây giờ thì đã rõ ràng rồi. Phụ thân của mình là Tần Hán Phách, một nhân vật trong Trung Nguyên Tứ Quân Tử. Nhưng đồng thời, một ý nghĩ đáng sợ vụt lướt qua...

Trung Nguyên Tứ Quân Tử có mối quan hệ với Tiêu Phượng Hoàng, nếu đúng như lời của Bạch Hương Cư Sĩ thì sự việc rồi sẽ ra sao?

Khi nghe tin song thân mình đều vào Tử Vong lâm, Dương Quân đã gấp rút đi tìm, và chính miệng Dương Quân đã bảo rằng Tiêu Phượng Hoàng muốn tìm ông. Hơn nữa, lúc ở tại Hoa Sơn, ông bảo sẽ gặp lại trong đêm Tử Vong Yến Hội. Tất cả những việc đó, không phải đã chứng minh rằng Trung Nguyên Tứ Quân Tử cùng với người sư tử dâm ác ấy có mối quan hệ sâu sắc hay sao?

Tiếng thở dài thường thuật của lão nhân cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ, và bằng một giọng nặng nề mệt nhọc, ông nhìn chàng khẽ nói:

- Mười hai năm qua, bao nhiêu hùng khí của ta đã bị tiêu ma gần như mất hẳn. Trong khi đó, một đứa trẻ thơ chưa hiểu biết đã trở thành một thiếu niên ưu tú rồi. Vũ nhi, có phải sự việc thay đổi quá nhiều không?

Tần Quan Vũ khẽ gật đầu, và vụt hỏi:

- Sao lão tiền bối không nghĩ cách thoát khỏi nơi này?

Lão nhân tóc bạc lắc đầu nói:

- Cái động đá này đâu có thể giữ được ta dễ dàng, nếu hai huyết Đạo Môn và Vi Môn không bị chế ngự. Mà khi hai huyết đạo sinh tử ấy đã bị phế rồi thì không còn cách gì vận dụng chân lực. Thật là một thủ đoạn hết sức độc ác. Vũ nhi, hiền điệt đến đây, tuy cùng bị nguy khốn, nhưng hiền điệt đã mang lại cho ta một tia ánh sáng.

Tần Quan Vũ hỏi ngay vào ý chính:

- Dám hỏi mối quan hệ giữa lão tiền bối và gia phụ ra sao?

Mắt lão nhân tóc bạc vụt sáng lên, bao nhiêu vẻ u buồn tan mất, ông bật cười ha hả:

- Vũ nhi, ta biết hiền điệt nóng nghe việc ấy lắm. Vì nó là manh mối phăng dần thân thế của người. Được, dù sao ta cũng phải nói cho hiền điệt biết, vì đây là cơ hội may mắn cho ta mà cũng là cho người nữa.

Ngưng một giây, lão nhân tóc bạc nhìn vào khoảng trống như cố sắp xếp cho rõ ràng câu chuyện ngày xưa.

- Vũ nhi, ta và lệnh tôn vốn là bằng hữu thâm giao, đồng sinh cộng tử. Chắc hiền điệt gấp muốn biết xem ta là ai chứ gì? Được, từ từ... Vũ nhi, chắc hiền điệt có nghe câu truyền ngôn trong võ lâm gần đây là "nhất bang, nhị giáo, tam bảo" rồi chứ? Đấy, chính ta là một trong số ấy đấy. Hiền điệt có nghe đến cái tên Trích Huyết giáo chưa? Ta là Cổ Lãnh Vân, người đời tặng cho cái biệt hiệu là Tư Văn Tú Sĩ, và cũng chính là giáo chủ của Trích Huyết giáo. A... nói đến ta, thật là một chuyện rất thương tâm. Thôi, hãy khoan, để ta kể về hiền điệt đã. Đây là chuyện cũ của mười hai năm về trước. Sở dĩ ta biết rõ hiền điệt có cái bút son ở dưới vú đó là vì hồi đó, hồi mười mấy năm về trước, song thân của hiền điệt đối với ta là chỗ thân tình, nên thường lui tới Trích Huyết giáo. Nhưng điều làm cho ta thích thú hơn hết là lúc đến thăm ta, lệnh đường thường bế hiền điệt trên tay. Nhìn đứa con nối hậu của bằng hữu mình, ta vui mừng còn hơn cả nỗi vui mừng khi tiếp nhận chức vị giáo chủ. Do đó, suốt thời gian hơn nửa tháng, song thân của hiền điệt ở chơi tại Trích Huyết giáo, không ngày nào

là ta không bỗng nhiên điệt đi chơi ngoài suối, có lúc ta còn tắm rửa cho người nữa. Sự thương yêu bỗng ấm đó, ta làm sao quên được cái bớt son?

Tần Quan Vũ xúc động quỳ phục xuống, kêu lên:

- Bá bá!

Cổ Lãnh Vân vội đỡ lấy chàng, nói:

- Vũ nhi, hãy ngồi xuống.

Và ông ân cần hỏi tiếp:

- Vũ nhi, lệnh đường bây giờ ở đâu?

Đối diện với người bằng hữu thâm giao của phụ thân mình, gọi nhắc đến thảm cảnh mười hai năm về trước, một sự cảm xúc dâng lên nghèn nghẹn. Tần Quan Vũ úp mặt vào lòng bàn tay, tức tưởi nói không nên lời.

- o O o -